

[Startside](#) > ... > [Anlæggelse Af Retssag](#) > [Hvor Og Hvordan](#) > [Hvilket Lands Love Gælder?](#) > France

Hvilket lands love gælder?

 Frankrig

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Retskilder

1.1 National ret

International privatret er ikke omfattet af nogen særlig kodificering eller lovgivning. De fleste principper og regler vedrørende lovvalg stammer fra retspraksis, bortset fra nogle få, der er spredt i de forskellige lovbøger, primært den civile lovbog, alt efter det pågældende emne.

De forskellige lovbøgers indhold er tilgængeligt online:

<https://www.legifrance.gouv.fr>

1.2 Internationale aftaler

Frankrig er bundet af 24 af de konventioner, der er vedtaget inden for rammerne af Haagerkonferencen om International Privatret. Listen over disse konventioner findes på konferencens websted:

<https://www.hcch.net/fr/states/hcch-members/details1/?sid=39>.

Frankrig er endvidere part i flere andre multilaterale konventioner, der bl.a. indeholder materielle regler, herunder konventionen om aftaler om internationale køb, der blev undertegnet i Wien i 1980.

Alle de konventioner, som Frankrig er part i, er registreret i det franske udenrigsministeriums (ministère de l'Europe et des affaires étrangères) database over traktater og aftaler:

<https://basedoc.diplomatie.gouv.fr/exl-php/cadcgp.php>.

1.3 Vigtigste bilaterale aftaler

Frankrig har indgået mange bilaterale aftaler, hvoraf nogle indeholder lovvalgsregler. Disse aftaler kan også findes i ovennævnte database.

2 Anvendelse af lovvalgsregler

2.1 Myndighedernes anvendelse af lovvalgsregler

Lovvalgsreglens proceduremæssige status varierer, alt efter om princippet om partsautonomi finder anvendelse, uanset kilden til den pågældende lovvalgsregel (national ret, EU-forordning, international konvention).

Når tvisten vedrører et emne, inden for hvilket princippet om partsautonomi finder anvendelse, altså primært i forbindelse med formueforhold (kontrakter, civilretligt ansvar, tinglige rettigheder osv.), er retten ikke forpligtet til af egen drift at anvende lovvalgsreglen, hvis ingen af parterne påberåber sig anvendelsen af en udenlandsk lov. Retten har dog mulighed for at anvende reglen, medmindre parterne har indgået en aftale om anvendelse af fransk lovgivning. Det er således op til parterne at anmode om anvendelse af lovvalgsreglen.

Til gengæld er retten forpligtet til at anvende lovvalgsreglen, når tvisten vedrører et emne, inden for hvilket princippet om partsautonomi ikke finder anvendelse, navnlig i sager, der ikke vedrører formueforhold (personalstatut).

2.2 Renvoi (tilbagevisning og viderehenvielse)

Princippet om "renvoi" (henvielse) har længe fundet anvendelse i retspraksis, både "renvoi au premier degré" (henvielse til fransk lov, som derfor skal finde anvendelse) og "renvoi au second degré" (henvielse til loven i et tredjeland, der erkender at være kompetent).

"Renvoi" er således regelmæssigt blevet anvendt i sager om personalstatut, om retshandlers formelle gyldighed, navnlig i forbindelse med ægteskab og testamenter, medmindre muligheden herfor var udelukket ifølge den relevante europæiske forordning eller internationale konvention. I forbindelse med arv har retspraksis nu tendens til at begrænse anvendelsen af "renvoi" til det ene tilfælde, hvor "renvoi" giver mulighed for at sikre hele arven ved anvendelse af en og samme lov på boets løsøre og faste ejendomme.

Til gengæld har domstolene altid udelukket "renvoi" i sager, hvor parterne frit kan vælge, hvilken lov der skal finde anvendelse, f.eks. i forbindelse med formueforhold mellem ægtefæller og kontrakter.

2.3 Ændret tilknytning

Ændringen af tilknytningskriterium defineres som en tidsmæssig lovkonflikt, hvor tilknytningsfaktoren flytter sig i tid og rum. Det skal derfor fastlægges, på hvilke betingelser den nye lovgivning kan finde anvendelse i stedet for den lovgivning, der fandt anvendelse på den tidligere situation.

Det er muligt, at lovvalgsreglen selv fastsætter de tidsmæssige anvendelsesbetingelser for det tilknytningskriterium, den vedrører. F.eks. fastsætter lovvalgsreglen vedrørende forældreskab i artikel 311-14 i den civile lovbog selv de tidsmæssige anvendelsesbetingelser for tilknytningskriteriet, idet den fastslår, at det skal vurderes, hvilken personlov moderen er underlagt på barnets fødselsdato.

Ud over dette eksempel findes der en række løsningsmuligheder i retspraksis, som har tendens til at basere sig på principperne i den franske overgangslovgivning, dvs. umiddelbar anvendelse af den nye lovgivning på de fremtidige virkninger af allerede indgåede forhold og den nye lovgivnings forbud mod tilbagevirkende kraft ved vurdering af et retsforholds indgåelse eller ophør.

I ægteskabsager finder den nye lovgivning således umiddelbart anvendelse på ægteskabets retsvirkninger og dets opløsning. Til gengæld er forholdene omkring et ægteskabs indgåelse fortsat underlagt den lovgivning, der fandt anvendelse på datoen for ægteskabets indgåelse.

De tinglige rettigheder til løsøre reguleres umiddelbart efter den lovgivning, der finder anvendelse på løsørets nye situation. Det samme gælder alle aftaler om sikkerhedsstillelse (*sûretés conventionnelles*), der indgås i udlandet. Disse sikkerhedsstillelser vil følgelig miste enhver virkning i Frankrig, når løsøret efterfølgende indføres i Frankrig, eftersom sikkerhedsstillelserne ikke stemmer overens med modellerne i fransk ret. Det betyder, at et ejendomsforbehold, der er stiftet i Tyskland til fordel for en tysk kreditor i relation til løsøre, der befandt sig i Tyskland, men senere er blevet indført i Frankrig, ikke kan gøres gældende i Frankrig, da der er tale om et ejendomsforbehold, som er forbudt efter fransk lovgivning.

2.4 Undtagelser fra anvendelsen af lovvalgsreglerne

- Umiddelbar anvendelse af en fransk eller udenlandsk overordnet præceptiv bestemmelse

De materielle bestemmelser i fransk og udenlandsk lovgivning vil umiddelbart kunne anvendes af den franske dommer uden hensyntagen til lovvalgsmetoden, når de kan anses for at være overordnede præceptive bestemmelser. Den franske lovgivning indeholder ikke nogen definition af begrebet overordnet præceptiv bestemmelse. Det er således dommeren, der træffer afgørelse herom i hver enkelt sag.

- Undtagelse under henvisning til almindelige internationale retsprincipper

De materielle bestemmelser i den udenlandske lovgivning, der normalt finder anvendelse efter lovvalgsreglerne, kan også helt eller delvis tilsidesættes til fordel for fransk lovgivning under henvisning til de almindelige

internationale retsprincipper. Da der ikke findes nogen præcis definition, følger det af retspraksis, at de almindelige internationale retsprincipper først og fremmest omfatter de væsentlige eller grundlæggende principper i fransk ret, såsom værdighed, menneskets frihed (herunder i forbindelse med ægteskab) og menneskets fysiske integritet. Dernæst omfatter de et begreb, som er mere svingende i tid og rum, nemlig de ufravigelige franske lovgivningspolitikker, hvis konturer afhænger af dommerens konkrete vurdering.

- Undtagelse med henvisning til omgåelse af loven

Den udenlandske lovgivning kan også tilsidesættes, når dens anvendelse kan henføres til en omgåelse af loven, dvs. forsætlige manøvrer, der har til formål at gøre loven anvendelig på falsk grundlag i stedet for den lov, der normalt ville finde anvendelse. Sådanne manøvrer kan eksempelvis bestå i bevidst manipulering af tilknytningskriteriet og af den juridiske tilknytningskategori.

- Manglende mulighed for at bestemme indholdet af gældende udenlandsk lovgivning

Derudover skal den franske lovgivning også anvendes subsidiært, når det viser sig umuligt at bestemme indholdet af den udenlandske lovgivning, der normalt finder anvendelse.

2.5 Vurdering af den relevante fremmede lov

Efter en del tøven er retspraksis nu veletableret. Det tilkommer den franske dommer, som anerkender, at udenlandsk lovgivning kan finde anvendelse, enten automatisk eller på begæring af en af de parter, der påberåber sig den, at finde frem til dens indhold enten personligt eller med bistand fra parterne. Denne løsning finder anvendelse generelt, uanset om princippet om partsautonomi finder anvendelse eller ej.

3 Lovvalgsregler

3.1 Kontraktlige forpligtelser og retsakter

Med forbehold af de multilaterale konventioner eller bilaterale aftaler, der finder anvendelse ifølge den pågældende kontrakt, skal den tidligere lovvalgsregel, der er fastsat på området ifølge retspraksis, kun anvendes, såfremt kontrakten ikke er omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 593/2008, "Rom I", eller for Romkonventionen af 1980 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser, som forordningen er trådt i stedet for.

Den franske lovvalgsregel, der for lang tid blev fastlagt siden i retspraksis, er reglen om partsautonomi. Kontrakten er således underlagt den lovgivning, som parterne har valgt, og ellers lovgivningen i den stat, til hvilken den objektivt set og i lyset af omstændighederne i den foreliggende sag har den tætteste tilknytning.

Retshandlernes form er underlagt lovgivningen på det sted, hvor de indgås, medmindre parterne udtrykkeligt har aftalt at underkaste en retshandels form den lovgivning, som de har udpeget for sagens realitet.

3.2 Erstatning uden for kontraktforhold

For de udløsende begivenheder, der fandt sted før Rom II-forordningens ikrafttræden, er den gældende lovgivning loven på det sted, hvor den skadevoldende handling fandt sted, dvs. på stedet for den udløsende begivenhed eller på det sted, hvor skaden opstod.

3.3 Personalstatut, aspekter vedrørende civil status (navn, bopæl, funktion)

I henhold til § 3, stk. 3, i den civile lovbog er en fysisk persons status samt rets- og handleevne omfattet af lovgivningen i den stat, hvor den pågældende person er statsborger (personlov eller national lovgivning).

Personloven anvendes dog hovedsageligt i sager vedrørende fysiske personers handleevne (manglende evne til at indgå retshandler).

I princippet skal retsafgørelser, der fastlægger eller vedrører en persons status og samt rets- og handleevne, have virkning i Frankrig uanset enhver fuldbyrdelsespåtegning, undtagen i tilfælde hvor de vedrører materiel tvangsfuldbyrdelse vedrørende løsøre eller tvangsforanstaltninger mod personer.

En persons bopæl henhører ikke under personloven, for så vidt som den ikke falder ind under nogen bestemt tilknytningskategori. Den henhører således under den lovgivning, der finder anvendelse på de forhold, i forbindelse med hvilke den tages i betragtning.

Tilsvarende kan den eller de forældre, der ønsker at få registreret eller ændre deres barns efternavn, forelægge den personlov, der finder anvendelse i denne henseende, eftersom efternavne ikke er omfattet af nogen specifik lovvalgsregel.

Endelig er procedurerne for ændring af fornavne underlagt den pågældende persons personlov i henhold til § 3, stk. 3, i den civile lovbog, som fortolket i retspraksis.

3.4 Fastlæggelse af forældre-barn-forhold, herunder adoption

3.4.1 Fastlæggelse af forældre-barn-forhold

I henhold til § 311-14 i den civile lovbog afgøres forældreskab efter morens personlov på fødselstidspunktet eller efter barnets personlov, hvis moren ikke er kendt.

Det fremgår imidlertid af § 311-15 i den civile lovbog, at hvis barnet og dets far og/eller mor har deres sædvanlige fælles eller separate opholdssted i Frankrig, har erhvervelsen af familieretlig status ved faktisk anerkendelse alle de virkninger, der følger heraf efter fransk lovgivning, selv når de øvrige elementer af forældreskabet kunne være underlagt en udenlandsk lov.

Endelig fastlægges det i henhold til § 311-17 i den civile lovbog, at den frivillige anerkendelse af faderskab eller moderskab er gyldig, hvis den har fundet sted i overensstemmelse med den pågældendes personlov eller barnets personlov.

Ifølge kassationsdomstolens faste retspraksis finder § 311-17 anvendelse på både annullationssøgsmål og indsigelser mod anerkendelsen, som skal kunne anlægges både på baggrund af personloven for søgsmålets ophavsmand og på baggrund af barnets personlov.

3.4.2 Adoption

I henhold til § 370-3 i den civile lovbog er betingelserne for adoption underlagt adoptantens nationale lovgivning eller, såfremt der er tale om to ægtefællers adoption, af den lovgivning, der regulerer ægteskabets retsvirkninger. Det er imidlertid ikke muligt at adoptere, hvis begge ægtefællers nationale lovgivning forbyder det.

Det er ikke muligt at adoptere en udenlandsk mindreårig, hvis den mindreåriges personlov forbyder denne handling, medmindre den mindreårige er født og har sit sædvanlige opholdssted i Frankrig.

Uanset hvilken lovgivning der finder anvendelse, kræver adoption samtykke fra den person, der har forældremyndigheden over barnet. Samtykket skal være frit, opnået uden modydelse og afgives efter barnets fødsel i fuld bevidsthed om adoptionens virkninger, navnlig, hvis der er tale om adoption med fuldt familieskifte, om den fuldstændige og uigenkaldelige afvikling af det eksisterende forældreskab.

I henhold til § 370-4 i den civile lovbog er virkningerne af en adoption i Frankrig underlagt fransk lovgivning.

I § 370-5 fastsættes det, at en lovlig adoption i udlandet har virkning som en adoption med fuldt familieskifte, hvis den fuldstændigt og uigenkaldeligt afvikler det eksisterende forældreskab. Er dette ikke tilfældet, har den virkning som en simpel adoption. Denne kan ændres til adoption med fuldt familieskifte, hvis det nødvendige informerede samtykke gives.

3.5 Ægteskab, ugifte/samlevende, partnerskaber, skilsmisse, separation og underholdspligt

3.5.1 Ægteskab

Lovvalgsreglerne er fastsat i § 202-1 og 202-2 i den civile lovbog (kodificering og tilpasning af retspraksis).

I henhold til § 202-1, stk. 1, er de grundlæggende betingelser for indgåelse af ægteskab underlagt ægtefællernes

respektive personlov. Uanset hvilken personlov der finder anvendelse, kræver ægteskabet dog ægtefællernes samtykke på de betingelser, der er fastsat i fransk ret i §§ 120 og 180 i den civile lovbog.

Endvidere bestemmes det i stk. 2, at to personer af samme køn kan indgå ægteskab, når personloven for mindst én af dem eller lovgivningen i den stat, hvor mindst én af dem har bopæl eller opholdssted, tillader det. Kassationsdomstolen bekræftede i en dom af 28. januar 2015, at § 202-1, stk. 2, i den civile lovbog skal forstås således, at den franske lovs subsidiære anvendelse er forbeholdt undtagelsestilfælde under henvisning til de almindelige internationale retsprincipper. Den udenlandske lovgivning, der normalt finder anvendelse som en af ægtefællernes personlov, skal således delvis tilsidesættes, når den forbyder ægteskab mellem personer af samme køn, idet den er i strid med den særlige franske lovgivningspolitik (se ovenfor om undtagelser under henvisning til de almindelige internationale retsprincipper).

Det har imidlertid vist sig at være problematisk at anvende disse bestemmelser i tilfælde, hvor Frankrig er bundet til en udenlandsk stat ved en bilateral aftale (hvilket er tilfældet med Algeriet, Cambodja, Kosovo, Laos, Makedonien, Marokko, Montenegro, Polen, Serbien, Slovenien og Tunesien), hvis bestemmelser i ægteskabssager alene henviser til mandens personlov ved vurderingen af de materielle betingelser for indgåelse af ægteskab, og denne forbyder ægteskab mellem personer af samme køn. Disse personers retsstilling er imidlertid siden hen blevet præciseret ved kassationsdomstolens dom af 28. januar 2015 (appel nr. 13-50.059), som tilsidesatte den marokkanske lovgivning, der var gældende ifølge den fransk-marokkanske aftale, under henvisning til artikel 4 i samme aftale, som bestemmer, at lovgivningen i en af de to stater, der er omfattet af aftalen, kan tilsidesættes af domstolene i den anden stat, hvis den er åbenlyst uforenelig med de almindelige retsprincipper, hvilket er tilfældet, når mindst én af ægtefællernes personlov eller lovgivningen i den stat, hvor mindst én af ægtefællerne har bopæl eller opholdssted, tillader ægteskab mellem personer af samme køn.

I henhold til § 202-1 i den civile lovbog er formkravene for ægteskabet underlagt lovgivningen på det sted, hvor ægteskabet indgås.

Hvad angår ægteskabets rent personlige virkninger, er den lovgivning, der normalt finder anvendelse, ifølge retspraksis lovgivningen i det land, hvor begge ægtefæller er statsborgere, og ellers i det land, hvor ægtefællerne har deres fælles sædvanlige opholdssted, og ellers i domslandet. De formueretlige virkninger henhører under den lovgivning, der finder anvendelse på ægtefællernes formueforhold eller arven.

3.5.2 Ugifte/samlevende og partnerskaber

Papirløst ægteskab eller samliv er ikke omfattet af nogen specifik lovvalgsregel, for så vidt som forholdet mellem samlevere ifølge fransk ret ikke tilhører nogen særlig juridisk kategori, men skal opfattes som en faktisk situation. Det er derfor omfattet af de almindelige retsregler om forpligtelser. Den gældende lovgivning er derfor den, der alt efter tvisten og den juridiske karakter af forholdet mellem samleverne finder anvendelse på ansvar uden for kontraktforhold, på løsøret eller på arven.

Omvendt er registrerede partnerskaber omfattet af en særlig lovvalgsregel i henhold til § 515-5-1 i den civile lovbog, hvorefter betingelserne for indgåelse og virkningerne af et registreret partnerskab samt årsagerne til og virkningerne af dets opløsning er underlagt de materielle bestemmelser i den stat, hvor den myndighed, der har foretaget registreringen, er hjemmehørende.

Ifølge forordning (EU) 2016/1104 af 24. juni 2016, som finder anvendelse på de formueretlige virkninger af registrerede partnerskaber, er den gældende lovgivning i første omgang den lov, som partnerne har valgt (loven i den stat, hvor partnerne er statsborgere, loven i den stat, hvor partnerne har deres sædvanlige opholdssted, eller loven i den stat, der har registreret partnerskabet), og ellers loven i den stat, efter hvis lov det registrerede partnerskab er indgået. Forordningen finder anvendelse fra den 29. januar 2019.

3.5.3 Skilsmisse og separation

Lovvalgsreglerne er reglerne i forordning (EU) nr. 1259/2010 ("Rom III") om indførelse af et forstærket samarbejde om lovvalgsreglerne i forbindelse med skilsmisse og separation.

For sager anlagt før den 21. juni 2012, hvor denne forordning trådte i kraft, var lovvalgsreglen fastsat i § 309 i den civile lovbog, hvorefter skilsmisse var underlagt fransk lovgivning, når begge ægtefæller var franske statsborgere på dagen for sagens indbringelse for retten, og ellers når ægtefællerne havde fælles eller separat

opholdssted i Frankrig, og ellers når begge ægtefæller var franske statsborgere, og ellers når ingen anden udenlandsk lovgivning fandt anvendelse, men de franske domstole var kompetente til at behandle skilsmissen.

Forældreansvar

Lovvalgsreglen er fastsat i artikel 15 ff. i Haagerkonventionen af 19. oktober 1996 om kompetence, lovvalg, anerkendelse, fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til beskyttelse af børn.

Uden for enhver procedure og ethvert indgreb fra en retslig eller administrativ myndigheds side er tildelingen eller ophøret ipso jure af forældreansvar såvel som udøvelsen af dette forældreansvar underlagt lovgivningen i den stat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted.

Når en sag indbringes for en fransk myndighed, anvender den i princippet fransk lovgivning. Den kan dog undtagelsesvis anvende eller tage hensyn til lovgivningen i en anden stat, som sagen har tæt tilknytning til.

3.5.4 Underholdspligt

I henhold til artikel 15 i forordning nr. 4/2009 om underholdspligt fastlægges det, hvilken lov der skal anvendes på området, i overensstemmelse med protokollen af 23. november 2007 om international inddrivelse af underholdsbidrag til børn og andre familiemedlemmer. Princippet er, at lovgivningen i den stat, hvor fordringshaver har sit sædvanlige opholdssted, finder anvendelse, men at parterne for en allerede anlagt sag efter fælles aftale kan vælge lovgivningen i domslandet eller en af følgende lovgivninger:

- a) lovgivningen i en stat, hvor en af parterne er statsborger på tidspunktet for lovvalget
- b) lovgivningen i den stat, på hvis område en af parterne har sit sædvanlige opholdssted på tidspunktet for lovvalget
- c) den lovgivning, som ifølge parternes valg eller rent faktisk finder anvendelse på deres formueforhold
- d) den lovgivning, som ifølge parternes valg eller rent faktisk finder anvendelse på skilsmissen eller separationen.

3.6 Formueforholdet mellem ægtefæller

Reglerne i Haagerkonventionen af 14. marts 1978 om lovvalg i forbindelse med formueforhold mellem ægtefæller har fundet anvendelse på ægtefæller siden den 1. september 1992 sammen med tilpasningsbestemmelserne, som er særskilt fastsat i §§ 1397-2 til 1397-5 i den civile lovbog.

Da konventionen ikke indeholder nogen bestemmelse om, hvilken lovgivning der finder anvendelse, bestemmes dette fortsat i lyset af de principper, der er fastlagt i fransk retspraksis på området. Den lovgivning, der finder anvendelse efter konventionen, regulerer således sammensætningen af ægtefællernes formue og deres respektive rettigheder, forpligtelser og beføjelser under ægteskabet samt formueforholdets opløsning og afvikling efter ægteskabet.

De franske lovvalgsregler gælder for ægtefæller, der blev gift før den 1. september 1992. De fastsætter, at formueforholdet mellem ægtefæller, uanset om der er indgået ægtepagt eller ej, er underlagt den lovgivning, som ægtefællerne valgte på tidspunktet for ægteskabets indgåelse, enten udtrykkeligt eller stiltiende, men på en måde, som ikke kan bestrides.

Ægtefæller, der gifter sig eller vælger den lov, der finder anvendelse på deres formueforhold, efter den 29. januar 2019, vil blive omfattet af anvendelsesområdet for [forordning \(EU\) 2016/1103 af 24. juni 2016 om indførelse af et forstærket samarbejde på området for kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller](#).

Hvis ikke parterne udtrykkeligt eller stiltiende har truffet et sådant valg, skal det fastslås, hvilket valg parterne ville have truffet, ud fra en simpel formodning som f.eks. formodningen om, at det er lovgivningen på stedet for ægteparrets første fælles bopæl, der finder anvendelse.

3.7 Arv i henhold til lov eller testamente

Bestemmelserne i forordning (EU) nr. 650/2012 af 4. juli 2012 finder anvendelse på arvesager, som er indledt efter den 17. august 2015. Ifølge forordningens artikel 21 er det lovgivningen i den medlemsstat, hvor afdøde havde sit sædvanlige opholdssted på dødstidspunktet, der skal anvendes på hele arven.

Arvesager indledt før den 17. august 2015 er fortsat omfattet af de franske lovvalgsregler. Disse regler etablerer et dualistisk system, idet de opdeler en persons internationale arv i løsørearv på den ene side og arv af en eller flere faste ejendomme på den anden side.

Løsørearv, der dækker materielle såvel som immaterielle aktiver, er underlagt lovgivningen på det sted, hvor afdøde havde sin sidste bopæl.

Arv af fast ejendom er underlagt lovgivningen i den stat, hvor den faste ejendom befinder sig, idet de franske domstole dog kan anvende den franske lovgivning ved "renvoi", såfremt "renvoi" giver mulighed for at sikre hele arven ved anvendelse af en og samme lov på arvens løsøre og faste ejendom (se ovenfor).

Den lovgivning, der finder anvendelse på *intestatarv*, som bestemmes i henhold til ovennævnte lovvalgsregler, regulerer også de materielle betingelser og virkningerne af testamentsarv og arveaftaler. Testamenternes formkrav er imidlertid omfattet af Haagerkonventionen af 5. oktober 1961, hvis bestemmelser har været gældende siden den 19. november 1967.

Frankrig er desuden bundet af Washingtonkonventionen af 26. september 1973, der trådte i kraft den 1. december 1994, ifølge hvilken ethvert testamente, som er oprettet efter de formkrav, den indeholder, skal anses for at have formel gyldighed i alle kontraherende stater.

3.8 Ejendomsret

I henhold til § 3, stk. 2, i den civile lovbog er fast ejendom og alle tinglige rettigheder dertil underlagt lovgivningen i den stat, hvor de er beliggende.

3.9 Insolvens

Uden for anvendelsesområdet for forordning (EU) nr. 1346/2000 og nr. 2015/848 har retspraksis altid givet mulighed for at indlede en kollektiv procedure i Frankrig mod en skyldner, når denne har sit hjemsted eller et af sine forretningssteder i Frankrig. Det samme gælder for franske fordringshavere på grundlag af kompetenceprivilegiet i § 14 i den civile lovbog.

Den lovgivning, der finder anvendelse på en procedure, som er indledt i Frankrig, er nødvendigvis fransk lovgivning, der regulerer betingelserne for procedurens indledning og forløb samt dens virkninger, navnlig sikkerhedsstillelsernes retsvirkning. Alle fordringshavere, også dem, der bor uden for Frankrig, har ret til at anmelde deres fordringer. Den således indledte franske procedure omfatter i princippet alle skyldners aktiver, herunder dem, der befinder sig i udlandet, dog naturligvis under forudsætning af, at de franske retsafgørelser anerkendes i udlandet.

Endelig vil en kollektiv procedure, som er indledt i udlandet, have virkning i Frankrig, forudsat at der ikke allerede er indledt en procedure i Frankrig, og at de udenlandske afgørelser er forsynet med en fuldbyrdelsespåtegning.

■ Sidste opdatering: 18/12/2020

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.